

at det forekommer mig, der ogsaa af andre Grunde burde kunne lægges Baand paa den. Søfuglene ere meget sky og vanskelige at komme nær, og den eneste Maade, hvorpaa man kan drive Jagten, er den, at man fra Stranden eller fra Baad bag en Bynt kan oppebi Flokkene, der trække omkring Den for at kaste sig i Indvandene om Aftenen. Jægeren afventer altsaa Vænderne i et saadant Baghold og skyder saa ind i Flokken eller ogsaa skydes fra Baad med stor Kaliber og en kraftig Krudtladning paa Flokken i betydelig Afstand. Følgen deraf er, at det er et forsvindende Antal Fugle, der virkelig erhverves imod det store Antal, der saares og paa denne Maade ødelægges. Jeg tør tro, at en stor Del af de ærede Medlemmer, som i stærke Svintre have gjort enten Isbaadsturen eller Dampførgerturen over Vælterne, ville have set Resultat af den Slags Jagt. Naar der er Is i Vælterne, storkes Vænderne til de aabne Steder, og der i Nærheden ligge Jægerne paa Lur og skyde ind i Flokkene. De, der have passeret i Svintre vore Velter, ville have set omkring paa Isflagerne Vænder i hundredevis ligge saarede halvdøde eller døde. Det er de anskudte Fugle, som Jægerne ikke have kunnet indsamle, og det ser, som sagt vistnok et forsvindende Antal, der virkelig erhverves, mod det Antal, der ødelægges. Hvad der saaledes ved Jagt paa selve Søen kan indvindes, er et meget ringe Antal af den overordentlig store Mængde af Havænder, der søge Vandene ved Fjans Kyst, hvorimod det er en meget betydelig Indtægt, der kunde faas uden nogen inhuman Fremgangsmaade ved Fangsten i disse Fuglesøjer. De Vænder, der lokkes derind, fanges i Næt for Enden af de smalle Kanaler, som disse Søer eller Damme udmunde i, og dræbes der pludselig paa den hurtigste Maade. Det er altsaa en langt humanere Maade at jage paa end den at skyde ind i Flokkene, og det er en forholdsvis overordentlig stor Indtægtskilde, som derved staves for Beboerne. Det forekommer

jeg har nævnt det for at vise, hvor stor en Fremgang Tingen har paa Fjans, idet der allerede i saa Nar er anvendt fra Beboernes Side disse Penge og for at antyde, at der derigennem for den ubemidlede D, for disse mindre bemidlede Folk kan faas en forholdsvis stor Indtægt, og jeg skal tilføje, at Kommunerne paa Den interessere sig for Sagen, idet de have sørget for, at den Fred, der er nødvendig om disse Fuglesøjer, er fra Kommunens Side sikret, for saa vidt angaar dem, der have med Jagten at gøre, og ligeledes er der af alle tilgrænsende Lodssejere tilsikret Fred. Men skal Fangsten lykkes, saa er den absolute Fred ogsaa paa Søen i Nærheden af Søjerne nødvendig, idet Flokkene, hvis de stadig ere udsatte for Forsølgelse, ville opgibe disse Hvilepladser og trække længere Syd paa, hvor der saa vel fra Statens som fra Kommunernes Side er tilvejebragt Fred for Fuglene.

Da Meningen havde været at søge at faa disse Fredningsbestemmelser ind paa en ny Jagtlov, og da der ikke er Udfigt til, at den kommer i Nar, og det ikke vides, hvornaar den kommer, haaber jeg, det høje Ting vil stænke sin Tilslutning til, at en saadan Forholdsregel som denne gennemføres. Der kunde jo, for senere nøjere at undersøge, hvorvidt Loven er nødvendig, gives den Begrænsning, at Loven kun skulde gælde saa længe, indtil en ny Jagtlov er vedtagen. At sende denne Sag i et Udvalg vil jeg ikke tillade mig at foreslaa, da det gælder om, at den hurtig kan gaa igennem Tinget, for at den mulig kunde blive Lov i Nar. Hvert Nar, der gaar, er et betydeligt Tab for Den, og det er som sagt et saa ringe Indgreb i den Frihed, der ellers er til Stede paa Havet, at jeg haaber, at det høje Ting vil kunne gaa med til at vedtage denne saa at sige midlertidige Lov. Hermed skal jeg tillade mig at anbefale Sagen til det høje Tings Belvilje.

Ringel: Det lille Lovforslag, som er fremkommet nu ved Initiativ af det ærede